

Dkt. Robert Peterson, Theolojia Proper, Kipindi cha 5, Utatu, Augustine na Baraza la Constantinople. Kuna Mungu Mmoja

© 2024 Robert Peterson na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dkt. Robert A. Peterson na mafundisho yake kuhusu Theolojia Sahihi au Mungu. Huu ni kipindi cha 5, Utatu, Augustine, na Baraza la Constantinople. Kuna Mungu Mmoja.

Karibu tena kwenye mihadhara yetu kuhusu Mafundisho ya Mungu au Theolojia Sahihi. Tuombe kabla ya kufanya jambo lingine lolote. Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu, tunainama mbele zako.

Tunakubali kwamba wewe pekee ndiwe Mungu. Tunafurahi kuchukua nafasi yetu kama viumbe vyako. Tunakubali dhambi zetu.

Tunamtukuza Mkombozi wetu Kristo na Roho Mtakatifu aliyetufungulia mioyo yetu kwa injili. Tubariki na upate heshima kwa jina lako. Kupitia mihadhara hii tunaomba.

Kwa jina la Yesu, amina. Jana nilitaja jina Sibelius mara mbili. Nilikuwa na kizuizi cha muda.

Na badala ya kusema kitu kibaya, sikusema chochote. Nilidhani wasikilizaji wanaweza kuhitaji ufafanuzi. Na kweli, labda unafanya hivyo.

Sibelius, kama ilivyotokea, na kama ninavyokumbuka sasa baada ya kuiangalia, ni mmoja wa wawakilishi wakuu wa utawala wa kifalme au mfumo wa kimodalisti, ambao, kama unavyokumbuka, ni juhudi ya kusisitiza umoja wa Mungu ulioishia katika mafundisho ya uongo kwa kusema, ndiyo, kuna Baba, Mwana na Roho Mtakatifu, lakini kwamba hawapo kwa wakati mmoja, bali mfululizo katika historia. Mungu mmoja sasa anaonekana kama Baba katika nyakati za Agano la Kale, katika Injili, katika maisha ya kidunia ya Yesu. Anaonekana kama Mwana, si tena kama Baba.

Hilo ndilo ninalomaanisha kwa mfululizo. Baada ya Pentekoste, Mungu mmoja anaonekana kama Roho Mtakatifu pekee. Hilo ni fundisho la uongo kwa sababu kweli kuna Mungu mmoja na kuna watatu ambao ni Mungu, lakini hawa watatu ni Mungu kwa wakati mmoja.

mtetezi wa maadili maarufu sana . Kwa kweli, maarufu sana, jina lingine la utetezi wa maadili ni Sibelianism . Tunahitimisha utafiti wetu, uchunguzi wetu wa kihistoria, ukitaka, wa fundisho la Utatu, na tuko juu ya taji la Magharibi, ambalo ni Mtakatifu Augustine.

Ingawa ufafanuzi wa Augustine kuhusu imani ya Utatu ni wa kimaandiko kote, dhana yake ya Mungu kama kiumbe kamili, rahisi na kisichogawanyika, kinachopita kategoria zote, huunda usuli wake wa kudumu. Kwa hivyo, tofauti na desturi iliyomfanya Baba kuwa mwanzo wake, yaani, desturi ya Mashariki, anaanza na asili ya kimungu yenyewe. Ni asili hii rahisi isiyobadilika au kiini ambacho anapendelea kiini kuliko kiini, kwani cha mwisho kinapendekeza kitu chenye sifa, ilhali Mungu, kwa Augustine, ni sawa na sifa zake, ambazo ni Utatu.

Ni asili hii rahisi, isiyobadilika au kiini ambacho ni Utatu. Kwa hivyo umoja wa Utatu umewekwa wazi mbele, unyenyekevu wa kila aina ukitengwa kabisa, Augustine alithibitisha, ambapo chochote kinachothibitishwa na Mungu kinathibitishwa sawa kwa kila mmoja wa watu watatu kwa kuwa ni mmoja katika hali ile ile ambayo huunda kila mmoja wao. Sio tu kwamba Baba si mkuu kuliko Mwana kwa upande wa uungu, lakini Baba na Mwana kwa pamoja si mkuu kuliko Roho Mtakatifu, na hakuna mtu mmoja kati ya hao watatu aliye mdogo kuliko Utatu wenyewe.

Hilo ni fundisho la kweli la mtu mmoja, Mungu mmoja katika nafsi tatu, na watu watatu sawa wanaounda Mungu mmoja. Vielelezo kadhaa vinafuata kutoka kwa msisitizo huu juu ya umoja wa asili ya kimungu. Kwanza, Baba, Mwana, na Roho si watu watatu tofauti kwa njia sawa na wanadamu watatu ambao ni wa aina moja, jamii ya wanadamu.

Badala yake, kila mmoja wa watu wa Mungu, kutoka kwa mtazamo wa kiini, anafanana na wengine au na kiini cha Mungu chenyewe. Kwa njia hii, Mungu haelezwi kwa usahihi kama Victorinus alivyomwelezea kama mara tatu, triplex, neno ambalo lilipendekeza kwa Augustine muunganiko wa watu watatu, bali kama utatu, na watu hao wanaweza kusemwa kando kwamba wanaishi au wanashirikiana. Pili, chochote kilicho cha asili ya Mungu kama hicho kinapaswa, kwa ukali wa lugha, kuonyeshwa katika umoja kwa kuwa asili hiyo ni ya kipekee.

Kama imani ya mwisho ya Athanasian, ambayo ni ya Augustinian kabisa, inavyosema, huku kila mmoja wa watu akiwa hajaumbwa, hajaumbwa, hana mwisho, mwenye nguvu zote, wa milele, n.k., hakuna watatu wasioubwa , wasio na mwisho, wenye nguvu zote, wa milele, n.k., bali mmoja. Tatu, utatu una tendo moja, lisilogawanyika na utashi mmoja. Utendaji wake hauwezi kutenganishwa.

Kuhusiana na mpangilio wa kimakusudi, nafsi hizo tatu hufanya kazi kama kanuni moja, na kwa vile hazitenganishwi, ndivyo zinavyofanya kazi bila kutenganishwa. Hii

ni imani ya ajabu kutoka kwa mtu mwerevu aliyempenda Bwana. Kwa maneno yake mwenyewe, ambapo hakuna tofauti ya asili, hakuna hata mapenzi pia.

Kwa mfano wa hili, Augustine anasema kwamba theophanies zilizorekodiwa katika Agano la Kale hazipaswi kuzingatiwa, kama mapokeo ya awali ya mababa wa Mungu yalivyokuwa yakiwaona, kama kuonekana kwa Mwana pekee. Wakati mwingine zinaweza kuhusishwa na Mwana, au kwa Roho, wakati mwingine kwa Baba, na wakati mwingine kwa wote watatu. Wakati mwingine, haiwezekani kuamua ni yupi kati ya hao watatu wa kuwaelezea.

Mwishowe, Augustine anakabiliwa na ugumu dhahiri ambao nadharia yake inaonyesha: Inaonekana kufuta majukumu kadhaa ya watu hao watatu. Jibu lake ni kwamba ingawa ni kweli kwamba Mwana, tofauti na Baba, alizaliwa, aliteseka, na kufufuka tena, inabaki kuwa kweli vile vile kwamba Baba alishirikiana na Mwana katika kuleta Umwilisho, Mateso, na Ufufuo.

ilikuwa inafaa kwa Mwana, kwa sababu ya uhusiano wake na Baba, kudhihirishwa na kuonekana. Kwa maneno mengine, kwa kuwa kila mmoja wa watu ana asili ya kimungu kwa namna fulani, ni sawa kumhusisha kila mmoja wao, katika utendaji wa nje wa Uungu, jukumu linalomfaa kwa sababu ya asili yake. Ni mfano wa kile ambacho wanatheolojia wa Magharibi wa baadaye wangeelezea kama umiliki.

Hii inatuongoza kwenye utofautishaji wa watu, ambao Augustine anaona kama msingi wa uhusiano wao wa pamoja ndani ya Uungu. Ingawa wanafanana na wanachukuliwa kama kitu cha kimungu, Baba anajulikana kama Baba kwa sababu anamzaa Mwana, na Mwana anajulikana kama Mwana kwa sababu amezaliwa. Vile vile, Roho anatofutishwa na Baba na Mwana kwa kadiri walivyopewa.

Yeye ndiye zawadi yao ya pamoja, akiwa aina ya ushirika wa Baba na Mwana, au upendo ambao wanamimina pamoja mioyoni mwetu. Yeye ndiye upendo huo. Swali linaibuka kuhusu nini hasa, hao watatu ni nini.

Augustine anatambua kwamba wao ni watu walioteuliwa kijadi, lakini ni wazi kwamba hafurahii neno hilo. Labda lilimpelekea pendekezo la watu tofauti. Ikiwa mwishowe atakubali kutumia matumizi ya sasa, ni kwa sababu ya umuhimu wa kuthibitisha tofauti ya hao watatu dhidi ya modalism.

Alisema kwamba fomula ya watu watatu ilitumika, si ili hilo liweze kusemwa, bali ili kuepuka kulazimika kusema chochote. Na kwa hisia ya kina ya upungufu wa lugha ya binadamu. Nadharia yake chanya ilikuwa ya asili, na kwa historia ya Utatu wa Magharibi, ilikuwa muhimu sana, kwamba hao watatu ni uhusiano halisi au wa kudumu.

Nia yake katika kuiunda ilikuwa kuepuka mtanziko wa hila uliosababishwa na wakosoaji wa Aryan. Wakitegemea mpango wa kategoria za Aristotle, walidai kwamba tofauti ndani ya Uungu, tofauti ndani ya Uungu ikiwa zilikuwepo, lazima ziainishwe chini ya kategoria ya dutu au ya ajali. Hili la mwisho halikuwezekana, Mungu hana ajali.

Ya kwanza ilisababisha hitimisho kwamba vitu hivyo vitatu ni vitu huru. Ninapaswa kufafanua, kwa Aristotle, mfikiriaji mkuu, ambaye kupitia hasa Thomas Aquinas, alishawishi tuzo yake ya wiki mbili, Theolojia ya Magharibi ya Zama za Kati, alitofautisha kati ya vitu na ajali. Vitu vya mimbari hii ni kiini chake.

Inashiriki kiini cha mimbari, kiini cha mimbari, kile kinachofanya mimbari kuwa mimbari. Ajali za mimbari hii ni umbo lake sahihi, rangi yake, uzito wake, na kadhalika, sivyo? Lakini samaki hashiriki kiini cha mimbari, sivyo? Hata kiti hakishiriki, na tunaweza kujadili hasa kinachoshiriki, lakini unaelewa kwamba kiini au kiini ndicho muhimu kwa kitu fulani, na ajali si muhimu. Ni sifa zinazostahili kiini au kiini hicho.

Ndiyo, tunazungumzia kuhusu usuli wa uelewa wa Wakatoliki wa Misa, ambao ni uimara wa kupita kiasi, yaani, mabadiliko katika kiini cha mkate na divai, ili viwe kiroho mwili na damu ya Kristo. Ajali, mkate na divai mbele ya macho yetu, na kwamba tunagusa na kunywa, hazibadiliki, lakini kimiujiza na bila kuonekana, kiini hubadilika, kiini, kwa kusema. Hilo ni fundisho la Wakatoliki wa Kirumi, ambalo siliungi mkono, lakini ninaelezea tu tofauti ya Aristotle kati ya kiini au kiini na ajali.

Wa-Wiley-Aryans walidhani walikuwa na Waorthodoksi juu ya jambo hili. Ikiwa watu, ikiwa Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu wapo, lazima wawe ni vitu au ajali. Hayo ndiyo yote yaliyopo.

Hakuwezi kuwa na ajali. Mungu hana ajali. Yeye ni Mungu.

Ukisema ni vitu, inaongoza kwenye hitimisho kwamba kuna vitu vitatu huru, ambavyo vinasikika kwa Waarya kama vile utatu, ushirikina, na miungu mingi. Augustine anawakataa wote wawili wanaojitegemea, akidokeza kwamba dhana ya uhusiano bado ipo. Anaendelea kudai kwamba hivyo vitatu ni uhusiano halisi na wa milele kama vile vipengele vya kuzaa, kuzaliwa, na kuendelea, au kupewa ndani ya Uungu uliovizaa, ambavyo huvizaa.

Kwa hivyo Baba, Mwana, na Roho ni mahusiano kwa maana kwamba chochote kile ambacho kila mmoja wao ni, yeye ana uhusiano na mmoja au wote wawili. Hakuna hata mmoja wao aliye mtu binafsi tofauti. Wao ni sehemu ya utatu wa Uungu.

Kwa watu wa kisasa, isipokuwa wameelimishwa katika falsafa ya kiufundi, wazo la mahusiano, hapo juu, kulia, kubwa kuliko, n.k., kama kuwa na kitu halisi linasikika la

ajabu, ingawa kwa kawaida wako tayari kuzingatia usawa wao, yaani, kwamba wapo katika haki zao wenyewe bila kujali mtazamaji. Kwa Augustine, ilikuwa inajulikana zaidi, kwani Plotinus na Porphyry walikuwa wamefundisha. Faida ya nadharia hiyo kutoka kwa mtazamo wake ilikuwa kwamba kwa kumwezesha kuzungumza kwa maana kuhusu Mungu katika kiwango kipa cha lugha, iliwezesha wakati huo huo kuthibitisha umoja na wingi wa mungu bila kurudi kwenye kitendawili.

Tatu, Augustine alikuwa akichanganyikiwa kila mara kuhusu kuelezea msafara wa Roho ni nini au unatofautianaje na kizazi cha Mwana. Hata hivyo, alikuwa na uhakika kwamba Roho ni upendo wa pande zote kati ya Baba na Mwana, kifungo cha pamoja kinachowaunganisha. Kwa hivyo, mafundisho yake thabiti yalikuwa kwamba yeye ni Roho wa wote wawili sawa, kama alivyosema.

Roho Mtakatifu si Roho wa mmoja wao, bali wa wote wawili. Roho Mtakatifu si Roho. Hivyo, aliamini kuwa ni ukombozi dhahiri wa Maandiko.

Kwa hivyo, kuhusiana na Roho Mtakatifu, Baba na Mwana huunda kanuni moja, bila shaka kwa kuwa uhusiano wa wote wawili kwake ni sawa, na ambapo hakuna tofauti ya uhusiano, utendaji wao hauwezi kutenganishwa. Kwa hivyo Augustine, bila shaka zaidi kuliko Mababa wengine wa Magharibi hapo awali, alifundisha fundisho la maandamano mawili ya Roho kutoka kwa Baba na Mwana, Kilatini filioque, filio , son, quae , na. Kifungu muhimu cha filioque kilikuwa kitu kimoja kilichotenganisha Mashariki na Magharibi.

Mashariki waliikataa. Kumbuka, msisitizo wake ulikuwa juu ya mahali pa kuanzia na msisitizo wake ulikuwa juu ya Baba kama Uungu. Sisemi kwamba Mababa wa Mashariki au Magharibi si wa kawaida.

Nasema walifanya hivyo tofauti. Akijibu pingamizi kwamba kwa kuwa Mwana na Roho wote wanatoka kwa Baba, kunapaswa kuwa na Wana wawili, alisema, Mwana anatoka kwa Baba, Roho pia anatoka kwa Baba, lakini wa kwanza amezaliwa, wa mwisho anatoka. Kwa hivyo wa kwanza ni Mwana wa Baba ambaye amezaliwa kutoka kwake, lakini wa mwisho ni Roho wa Baba na Mwana, kwa kuwa anatoka kwa wote wawili.

Baba ndiye mwanzilishi wa msafara wa Roho kwa sababu alimzaa Mwana kama huyo, na kwa kumzaa alimfanya pia kuwa chanzo ambacho Roho hutoka. Jambo kuu ni kwamba kwa kuwa Baba amempa Mwana vyote alivyo navyo, amempa uwezo wa kutoa Roho. Anatuonya kwamba, kwa hivyo, haipaswi kudhaniwa kwamba Roho ana vyanzo au kanuni mbili.

Kinyume chake, kitendo cha Baba na Mwana katika kutoa Roho ni cha kawaida, kama vile kitendo cha watu wote watatu katika uumbaji. Zaidi ya hayo, licha ya msafara

maradufu, Baba anabaki kuwa chanzo kikuu, kwa kuwa ni yeye ambaye Mwana hupata uwezo wake wa kutoa Roho. Tunaendelea na aina hiyo ya kitu kwa kuzungumzia nafsi ya kwanza, ya pili, na ya tatu.

Tunathibitisha umoja, tunathibitisha usawa, lakini tunampa Baba ukuu ndani ya Utatu Mtakatifu, kama ningesema maandiko yanavyofanya, kama tutakavyoona. Mwishowe tunafikia kile ambacho labda ni mchango wa asili wa Augustine katika theolojia ya Utatu, matumizi yake ya mifano inayotokana na muundo wa roho ya mwanadamu. Ikumbukwe kwamba kazi ya hizi si kuonyesha sana kwamba Mungu ni Utatu.

Kwa maoni yake, Ufunuo hutoa uhakika wa kutosha wa hilo, ili kuimarisha uelewa wetu wa fumbo la umoja kamili na bado tofauti halisi ya hao watatu. Kwa kweli, kulingana na Augustine, kuna mabaki ya Utatu kila mahali, kwani kwa kadiri viumbe walivyopo, wapo kwa kushiriki katika mawazo ya Mungu. Kwa hivyo, kila kitu lazima kiakisi, hata kidogo, Utatu ulioumba.

Hata hivyo, kwa ajili ya sura yake halisi, mwanadamu anapaswa kujiangalia mwenyewe hasa. Kwa maana maandiko yanamwakilisha Mungu akisema, na tumfanye mtu, yaani, hao watatu, kwa mfano wetu. Hata mtu wa nje, yaani, mtu anayechukuliwa katika asili yake ya busara, hisia zake zikitawala, hutoa aina ya kufanana na Utatu.

Kwa mfano, mchakato wa utambuzi hutoa vipengele vitatu tofauti ambavyo kwa wakati mmoja vimeungana kwa karibu na ambavyo cha kwanza kwa namna fulani huzaa cha pili, huku cha tatu kikiunganisha vingine viwili pamoja. Hicho ni kitu cha nje, uwakilishi wake wa akili, na nia au kitendo cha kulenga akili. Tena, kitu cha nje kinapoondolewa, tuna Utatu wa pili, bora zaidi kwa sababu kiko ndani kabisa ya akili na, kwa hivyo, cha dutu moja na ile ile.

Hiyo ndiyo taswira ya kumbukumbu, taswira ya kumbukumbu ya ndani, na nia au mpangilio wa mapenzi. Hata hivyo, kwa taswira halisi ya utatu, tunapaswa kuangalia mtu wa ndani au roho. Na katika mtu wa ndani, katika asili yake ya busara au ya wanadamu, ambayo ndiyo sehemu yake iliyo juu zaidi na inayofanana na Mungu zaidi.

Mara nyingi imedhaniwa kwamba mlinganisho mkuu wa Augustine wa Utatu katika De Trinitate, kuhusu Utatu, unafichuliwa na uchambuzi wake wa wazo la upendo, mahali pake pa kuanzia katika dictum ya Johannine kwamba Mungu ni upendo, ndani ya mpenzi, kitu kinachopendwa, na upendo unaowaunganisha Baba, Mwana, na Roho, au unaojitahidi kuwaunganisha. Hata hivyo, huku akielezea mlinganisho huu, yeye mwenyewe anafikiri kwamba unatoa hatua ya awali tu kuelekea uelewa wetu wa Utatu, angalau mtazamo wa muda mfupi wa huo. Majadiliano yake kuhusu huo ni

mafupi sana na hayafanyi zaidi ya mpito kwa kile anachokiona mlinganisho wake muhimu zaidi, unaotegemea mtu wa ndani.

Yaani, shughuli ya akili kama ilivyoelekezwa yenyewe, au bora zaidi, kwa Mungu. Mfano huu ulimvutia maisha yake yote kiasi kwamba katika kazi ya awali kama The Confessions, tunamwona akitafakari utatu wa kuwa, kujua, na kutaka. Katika De Trinitate, anaifafanua kwa kina katika hatua tatu mfululizo, utatu unaotokana ukiwa a. akili, ujuzi wake wa yenyewe na upendo wake, b. kumbukumbu, au kwa usahihi zaidi, ujuzi fiche wa akili wa yenyewe, uelewa, yaani, kujitambua kwake katika mwanga wa sababu ya milele na mapenzi au upendo wake ambao mchakato huu wa kujijua unaanza, na c. akili kama kukumbuka, kumjua, na kumpenda Mungu mwenyewe.

Kila moja ya haya, kwa viwango tofauti, yanafichua vipengele vitatu halisi ambavyo, kulingana na utu wa kimafizikia wa Augustine, vimeratibiwa na kwa hivyo ni sawa na kwa wakati mmoja, kimsingi kimoja. Kila kimoja kinaangazia uhusiano wa pande mbili wa nafsi za kimungu. Hata hivyo, ni mfano wa mwisho kati ya mifano mitatu ambayo Augustine anaona kuwa ya kuridhisha zaidi.

Mambo matatu yaliyofichuliwa katika sehemu ya pili si maisha matatu bali ni maisha moja, si akili tatu bali ni akili moja, na kwa hivyo si vitu vitatu bali ni dutu moja. Lakini anafikiri kwamba ni wakati tu akili imejikita yenyewe kwa nguvu zake zote katika kukumbuka, kuelewa, na kumpenda muumba wake ndipo taswira inayomhusu, kama ilivyoharibiwa na dhambi, inaweza kurejeshwa kikamilifu. Huku akizungumzia kwa kina mifano hii na kuonyesha umuhimu wake wa kielelezo, Augustine hana udanganyifu wowote kuhusu mapungufu yake makubwa.

Kwanza kabisa, taswira ya Mungu katika akili ya mwanadamu kwa vyovyote vile ni ya mbali na isiyokamilika, mfano halisi, lakini taswira ya mbali sana. Taswira ni kitu kimoja kwenye jua, kingine kwenye kioo. Pili, ingawa asili ya mwanadamu ya busara inaonyesha utatu uliotajwa hapo juu, kwa vyovyote vile hazifanani na nafsi yake kwa jinsi utatu wa kimungu unavyounda kiini cha Uungu.

Whew! Ukiona hili linakuchanganya, karibu kwa jamii ya wanadamu. Karibu katika kundi lisilo na akili. Wow! Zinawakilisha uwezo au sifa ambazo mwanadamu anazo, ilhali asili ya kimungu ni rahisi kabisa.

Ni kitu kisichoweza kugawanyika. Tatu, kama matokeo ya hili, huku kumbukumbu, uelewa, na mapenzi vikiwa tafakari yake kuu ya Utatu katika akili ya mwanadamu, huku kumbukumbu, uelewa, na mapenzi yakifanya kazi kando, watu hao watatu wanaishi pamoja, na matendo yao ni moja na hayagawanyiki. Mwishowe, ilhali katika Uungu washiriki watatu wa utatu ni watu, hawako hivyo katika akili ya mwanadamu.

Mfano wa utatu ni mtu mmoja, lakini utatu mkuu wenyewe ni watu watatu, jambo ambalo ni kitendawili wakati mtu anaonyesha kwamba hata hivyo, hao watatu ni mmoja zaidi kuliko utatu ulio akilini. Tofauti hii kati ya picha na utatu wenyewe inatukumbusha tu ukweli kwamba mtume ametuambia kwamba hapa duniani, tunanukuu, tunaona kwenye kioo kwa giza. Baadaye, na baadaye tu, tutaona uso kwa uso.

Kazi ya Augustine kuhusu mifano hiyo inaheshimiwa sana na kusomwa katika nyanja tofauti mbali na theolojia kwa utambuzi wake na ubunifu. Lakini mwishowe, inaonekana kwamba hakuna mfano unaofanya kazi vizuri. Anakiri hivyo.

Anakiri mwenyewe. Lakini hiyo ndiyo ilikuwa mafanikio yake ya mwisho. Baraza la Constantinople lilitoa Imani maarufu ya Niceno -Constantinopoli, ambayo mara nyingi huitwa Imani ya Nicene.

Imani ya Nikea ya mwaka 325 ilisafishwa, ikakamilika, huko Constantinople mwaka 381. Imani ya Nikeno -Constantinopolitan inafupisha mengi ya maendeleo ya baba katika kuelewa Utatu. Hii hapa imani.

Ninanukuu tafsiri inayoonekana katika kitabu kizuri cha Robert Lethem kuhusu Utatu Mtakatifu. Na yeye pia anamsifu RPC Hanson katika *The Search for the Christian Doctrine of God, the Arian Controversy, 318-381*, iliyoandikwa mwaka wa 1988. Hii hapa Imani ya Nicene, iliyosasishwa, imekamilika, kwa kuzingatia baraza la baba huko Constantinople.

Tunaamini katika Mungu mmoja, Baba Mwenyezi, Muumba wa mbingu na nchi, na vitu vyote vinavyoonekana na visivyoonekana, na katika Bwana mmoja Yesu Kristo, Mwana wa Mungu, mzaliwa pekee, mzaliwa wa Baba kabla ya vizazi vyote, nuru kutoka kwa nuru, Mungu wa kweli kutoka kwa Mungu wa kweli, aliyezaliwa, hakuumbwa, mwenye uthabiti na Baba, ambaye kupitia yeye vitu vyote viliumbwa, ambaye kwa ajili yetu sisi wanadamu na kwa ajili ya wokovu wetu alishuka kutoka mbinguni, kutoka mbinguni, na akawa mwili kwa Roho Mtakatifu na Bikira Maria, na akawa mwanadamu, na akasulubiwa kwa ajili yetu chini ya Pontio Pilato, na akateswa, na akazikwa, na akafufuka tena siku ya tatu kulingana na Maandiko, na akapaa mbinguni, na ameketi mkono wa kuume wa Baba, na atakuja tena na utukufu kuwahukumu walio hai na wafu, na ufalme wake hautakuwa na mwisho. Na tunaamini katika Roho Mtakatifu, Bwana, na mtoaji wa uzima, anayetoka kwa Baba, anayeabudiwa na kutukuzwa pamoja na Baba na Mwana, aliyenena kwa njia ya manabii, na katika kanisa moja takatifu, la kikatoliki, na la mitume, tunakiri ubatizo mmoja kwa ajili ya msamaha wa dhambi. Tunasubiri ufufuo wa wafu na uzima wa wakati ujao.

Amina. Tunamalizia kwa maoni machache. Mungu ni kiumbe mmoja ambaye amekuwepo kila wakati kama nafsi tatu: Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu.

Mungu hawezi kugawanyika, ambayo ni kipengele kimoja cha urahisi wa kimungu. Kwa hivyo, kila mtu ni Mungu kabisa, na Mungu mzima yuko ndani ya kila mtu. Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu ni wa asili moja ya kimungu.

Wao ni wa aina moja. Wakati baba wa kanisa wanapotumia lugha ya asili, Baba huzaa Mwana, ambaye ndiye mzaliwa pekee. Roho hutoka au hutumwa kutoka kwa Baba na Mwana.

Hawafundishi kwamba nafsi za utatu ni viumbe vilivyoumbwa. Badala yake, lugha hii inarejelea uhusiano wa milele kati ya nafsi hizo. Mungu amekuwa Baba siku zote.

Mwana amekuwa Mwana wa Baba siku zote. Roho ametoka kwa Baba na Mwana siku zote. Uhusiano kati ya watu hao ni wa milele.

Mungu amekuwa Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu siku zote. Hakuna Mungu mwingine. Kwa umuhimu, Imani inafafanua mafundisho ya kanisa kuhusu Roho Mtakatifu.

Inafundisha utu wa Roho inaposema alizungumza kupitia manabii. Ni mtu tu, si nguvu isiyo na utu, ndiye angeweza kusema, na hivyo ndivyo Roho amefanya. Imani pia inafundisha uungu wa Roho Mtakatifu.

Kwanza, inamwita kwa jina la Mungu, Bwana. Pili, inaposema Roho Mtakatifu anaabudiwa na kutukuzwa pamoja na Baba na Mwana, inampa yeye ibada inayostahili Mungu pekee. Tatu, inampa Roho kazi takatifu za uumbaji na ukombozi.

Inaposema, yeye ndiye mtoaji wa uzima, yule anayetoa uhai wa kimwili kwa uumbaji na uhai wa kiroho katika ukombozi. Tunafunga utafiti wetu wa kihistoria wa kitheolojia wa Utatu Mtakatifu tena kwa Mtakatifu Augustine, mwanatheolojia mkuu wa kanisa la kwanza, ambaye aliunda maendeleo ya Ukristo wa Magharibi. Anajulikana zaidi kwa Maungamo, Jiji la Mungu, na On the Trinity.

Katika mwisho wa haya, anatofautisha kati ya matumizi na starehe. Tunapaswa kutumia au kutumia vitu ambavyo Mungu anatupa kama njia ya kumtukua. Lakini starehe inamhusu Mungu pekee.

Hatupaswi kumtumia kama njia ya kufikia lengo lingine, kwa maana yeye ndiye lengo kuu zaidi. Badala yake, tunapaswa kumfurahia na kupata utimilifu ndani yake kwa kumpenda na kumtumikia, hata katika matumizi yetu ya mambo mengine mema.

Nukuu ya Augustine kutoka On Christian Doctrine, De Doctrina , ambayo ni, alikuwa mwalimu wa ufasaha kabla ya kuongoka, na alitubu hilo.

Alisema aliwapa wanasheria wasio na maadili zana za kuwadanganya watu. Lakini katika On Christian Doctrine, anafupisha imani ya Kanisa Katoliki dogo C, kanisa la ulimwengu wote kabla ya mwaka 400 BK, na si hivyo tu, anazungumzia hermeneutics kwa manufaa sana, na kisha pia anatoa sehemu kuhusu homileutics, akitumia uzoefu wake mkubwa kama mwalimu wa balagha. Ni kazi ndogo ya kuvutia.

Hapa kuna nukuu kutoka kwenye Mafundisho ya Kikristo. Viungo halisi vya kufurahishwa basi ni Baba na Mwana na Roho Mtakatifu, ambao kwa wakati mmoja ni Utatu, mmoja akiwa mkuu juu ya yote na wa kawaida kwa wote wanaomfurahia. Utatu, Mungu mmoja, ambaye vitu vyote vimetoka kwake, ambaye kupitia kwake vitu vyote vimetoka, ambaye vitu vyote vimetoka kwake.

Kwa hivyo, Baba na Mwana na Roho Mtakatifu, na kila mmoja wa hawa peke yake ni Mungu, na wakati huo huo, wote ni Mungu mmoja, na kila mmoja wao peke yake ni dutu kamili, na bado wote ni dutu moja. Baba si Mwana wala Roho Mtakatifu. Mwana si Baba wala Roho Mtakatifu.

Roho Mtakatifu si Baba, wala Mwana, bali Baba ni Baba pekee. Mwana ni Mwana pekee, na Roho Mtakatifu ni Roho Mtakatifu pekee. Umilele uleule, kutobadilika kuleule, ukuu uleule, nguvu ile ile, ambayo tunaweza kusema tu, Amina.

Ni vizuri kuwa na werevu wachache upande wetu, sivyo? Katika 1 Wakorintho 1, Paulo anasema, angalia huku na huku kanisani, hakuna matajiri wengi, hakuna watu wengi werevu sana. Mungu alichagua vitu vya ulimwengu huu ili ajitukuze, ili tupate kujisifu katika Bwana tu, si kwa nguvu za kibinadamu au utajiri au hekima, kama anavyomnukuu Yeremia kuhusu hilo. Biblia inafundisha kwamba Mungu aliye hai na wa kweli ni utatu.

Tunapochunguza maana ya hili, tutafafanua kauli saba. Kuna Mungu mmoja, namba moja. Namba mbili, Baba ni Mungu.

Tatu, Mwana ni Mungu. Nne, Roho ni Mungu. Tano, Baba, Mwana, na Roho hawatenganishwi lakini ni tofauti.

Sita, Baba, Mwana, na Roho hukaa pamoja. Saba, Baba, Mwana, na Roho wapo katika umoja na usawa. Ingawa maandiko hayatupi fundisho kamili la Utatu, unapoweka kauli hizo saba pamoja, je, zinatuelekeza upande huo, tuseme?

Nambari ya kwanza, kuna Mungu mmoja. Agano zote mbili zinakiri kwa pamoja imani ya Mungu mmoja, imani kwamba kuna Mungu mmoja tu. Kumbukumbu la Torati 6:4,

na 5. Musa aliandika, sasa hii ndiyo amri, Kumbukumbu la Torati 6:1, amri na hukumu ambazo Bwana, Mungu wenu, aliniagiza niwafundishe, mpate kuzifanya katika nchi mnayoivukia ili kuimiliki; upate kumcha Bwana, Mungu wako, wewe na mwanao, na mwana wa mwanao, kwa kushika amri zake zote na amri zake, ninazokuamuru siku zote za maisha yako; na siku zako zipate kuwa nyingi.

Sikiliza, Ee Israeli, na uangalie kuzifanya, ili iwe sawa kwako, wala usifanye mengi, kama Bwana, Mungu wa baba zako, alivyokuahidi katika nchi ijaayo maziwa na asali. Kumbukumbu la Torati 6, 4. Sikiliza, Ee Israeli, Bwana, Mungu wetu, Bwana ni mmoja. Mpende Bwana, Mungu wako, kwa moyo wako wote, na kwa roho yako yote, na kwa nguvu zako zote .

Maneno haya ninayokuamuru leo yatakuwa moyoni mwako, nawe uwafundishe watoto wako kwa bidii, na kuyazungumza uketipo nyumbani mwako, na utembeapo njiani, na ulalapo, na uondokapo; uyafunge kama ishara mkononi mwako.

Uyahudi wa Orthodox huchukulia mstari huu kihalisi, nao utakuwa kama utepe katikati ya macho yako. Utaziandika kwenye miimo ya nyumba yako, na kwenye malango yako. Maana yake bila shaka ni kwamba, maandiko hayapaswi kukiriwa tu, bali pia kuishi mbele ya watoto, wajukuu, na kadhalika.

Kumbukumbu la Torati 6:4, na 5 ni maandishi yetu ya msingi, kwa kweli. Vifungu kama hivi vinaweka msingi wa fundisho la Agano Jipya la Utatu. Sikiliza, Israeli, Bwana Mungu wetu, Bwana ni mmoja.

Kumbukumbu la Torati 6, ingawa kifungu hiki kinazingatia upekee wa Mungu, kinaashiria umoja wake pia. Bwana amekabiliana na kuwashinda wale wanaoitwa miungu wa Misri katika mapigo na kutoka. Sasa kupitia Musa, anawataka Waisraeli kukiri hadharani kwamba yeye, yaani Mungu, ni wao.

Hapo awali, Musa alikuwa ametangaza upekee wa Mungu katika Kumbukumbu la Torati 4:35. Kwako, ilionyeshwa ili upate kujua ya kuwa Bwana ndiye Mungu. Hakuna mwingine ila yeye, Kumbukumbu la Torati 4:35.

Katikati ya ushirikina ulioenea wa Mashariki ya Karibu, katikati ya ushirikina ulioenea wa Mashariki ya Karibu, Musa anakiri kwa nguvu umoja wa Mungu. Licha ya madai ya Wakanaani, wanaomwabudu Baali, Wamisri, wanaomheshimu Amoni-Re na Wababiloni, ambao wamejitolea kwa Marduk, Mungu wa Israeli pekee ndiye Mungu. Hakuna mwingine.

Israeli inakiri imani katika Bwana pekee, Kumbukumbu la Torati 6:4 na 5. Israeli haihitaji tu kukiri imani ya Mungu mmoja, bali kuamini kweli na kuitenda. "Mpende Bwana, Mungu wako, kwa moyo wako wote, na kwa roho yako yote, na kwa nguvu

zako zote." Mstari wa 5. Watu wa Mungu lazima wampende kwa yote waliyo nayo na yote waliyo nayo, na lazima wayathamini maneno ya Mungu na kuyawapa watoto wao katika maisha ya kila siku, mistari ya 6 na 7. Yakobo 2:14 hadi 26. Luther alikuwa na shida na James, na katika hotuba yake mezani, ambayo inatujia sisi si katika hali ya kutegemewa kabisa, yeye na Katie walilazimika kuwapeleka wanafunzi nyumbani ili kusaidia kulipa bili, nao wangekusanyika mezani, naye angejisifu kwao.

Angejisifu na kusimulia hadithi na kadhalika, nao walichukua maneno yake kama lulu za hekima, na kulikuwa na lulu fulani ndani yake, lakini aliposema wakati mwingine anahisi kama kumtupa Jimmy motoni, hilo si miongoni mwa lulu za hekima. Kwa kweli, hakuwahi kumtoa Yakobo kwenye orodha ya vitabu, lakini aliweka nyuma ya Agano Jipya kwa sababu ilizungumza kidogo kumhusu Kristo, na hiyo ilikuwa kanuni yake kuu ya kitheolojia, hasa kuhesabiwa haki kwa imani ilikuwa ni kanuni ya kitheolojia, kanuni ya kimaadili, kanuni ya kifalsafa, hata kanuni ya kisheria. Yakobo hakuwekwa nje, lakini aliwekwa mwishoni.

Calvin, ambaye alimwona Luther kama mtume wa Matengenezo ya Kanisa, sawa, na hangeweza kamwe kumpinga katika ufafanuzi wake kuhusu Yakobo 2, Calvin anasema, ilhali wengine wana shida na kifungu hiki, bila kumtaja Luther, anasema, mimi simtaji. Tukizingatia matumizi ya lugha, basi hakuna upatano mgumu kuupata. Calvin yuko sahihi kabisa.

Kwa kweli, wakati mwingine Paulo hutumia maneno kwa njia sawa, lakini si kawaida huwa kweli. Kwa hivyo, ingawa kwa kawaida katika Paulo, imani inamaanisha kumwamini Yesu kama Bwana na Mwokozi kutoka moyoni, katika Yakobo 2:14 hadi 26, pistis au imani inamaanisha kukiri imani. Ikiwa mtu anasema ana imani na hana maneno, je, imani hiyo inaweza kumwokoza? Hapana, hapana.

Mashetani, wanakiri umoja wa Mungu, mashetani husema shema , ambayo mwanzo wake unatoka katika Kumbukumbu la Torati 6:4 na 5, 6, 4. Hiyo si imani ya kweli; hiyo ni kazi. Na wakati mwingine katika Paulo, hasa kutazama kuhesabiwa haki tangu mwanzo wa uhusiano wa mtu na Mungu, matendo ni nguo chafu zilizowekwa kwa Mungu ili atukubali. Sio tu katika Paulo, anafundisha kwamba pia hufanya kazi wakati mwingine.

Kwa kweli, katika Waefeso 2:10, ikifuata 8 na 9, ambayo inasisitiza imani pekee na neema pekee, na yote na katika Tito, ambayo inasema kitu kile kile, neema pekee, imani pekee, matendo, matendo, ni muhimu kama ushahidi wa imani ya kweli. Katika Yakobo 2, matendo ni kuthibitisha matendo yanayoonyesha ungamo la imani ni la kweli. Huu ni mstari mzuri, nionyeshe imani yako bila matendo nami nitakuonyesha uhalali wa ungamo langu la imani.

Nitakuonyesha imani yangu kwa matendo yangu. Hata kama Ibrahimu, na kwa aibu kwa Wayahudi, Rahabu ni mifano ya watu ambao sio tu wanadai imani katika Yahweh, Rahabu, ndiyo, lakini wanaishi wakionyesha maisha yao, wakithibitisha ukiri wao. Hata kuhalalisha kunatumika tofauti katika Yakobo.

Inaendana zaidi na matumizi ya Agano la Kale, ambayo yanaeleweka kwangu, mwandishi na waraka wa Kiyahudi wa mapema. Ilhali kwa Paulo, kuhesabiwa haki kwa kawaida hutazama mwanzo wa wokovu, Yakobo hutazama mwishoni, na Mungu huthibitisha, huthibitisha, huwahesabia haki watu wake ambao wameokolewa kwa neema kupitia imani lakini ambao wameionyesha kwa matendo yao ya kuthibitisha. Kwa vyovyote vile, Yakobo anawaandikia Wakristo Wayahudi wanaotambua kwamba umoja wa Mungu ni kanuni ya msingi ya Uyahudi.

Kitabu cha Yakobo kinasisitiza kwamba Mungu ni mmoja, lakini pia kinaonyesha kwamba kukiri tu ukweli huu muhimu hakutoshi. Ni muhimu, ni sharti la lazima lakini halitoshi. Yakobo anabainisha kwamba hata mapepo wanajua kwamba kuna Mungu mmoja tu, na hakika hawamwamini Yesu kwa wokovu.

Hata hivyo, kifungu hicho katika muktadha wake ni ungamo la Agano Jipya linalopatana na Agano la Kale kwamba Mungu ni mmoja. Kama tulivyofanya uchunguzi wetu wa theolojia ya kihistoria, tuliona kanisa kila wakati, mahali pa kuanzia ilikuwa umoja wa Mungu. Utatu haukuwa chaguo.

Haikuwezekana. Ugumu ulikuwa kupatanisha ibada ya Yesu na hata ya Roho Mtakatifu na ungamo la umoja wa Mungu. Haikuwa hivyo; kanisa halikushawishika kusema, lazima kuwe na miungu watatu au miungu miwili au mitatu.

Hapana, haiwezekani. Kifungu kingine kabla hatujapumzika. 1 Timotheo 2:5, na 6, Paulo anathibitisha, kuna Mungu mmoja na mpatanishi mmoja kati ya Mungu na wanadamu, mwanadamu Kristo Yesu, aliyejitoa mwenyewe kuwa ukombozi kwa ajili ya wote.

1 Timotheo 2, 5, na 6. Paulo anatangaza umoja wa Mungu sambamba na mafundisho ya Agano la Kale. Kumbukumbu la Torati 4:35, Kumbukumbu la Torati 6:4, kama tulivyoona. Kisha anaongeza juu yake, akimtambulisha Yesu kama mpatanishi pekee kati ya Mungu na watu.

Mungu aliye hai na wa kweli anajitambulisha katika Mwanawe, ambaye huwaokoa waumini wote. Alijitoa mwenyewe kama fidia kwa ajili ya wote. Huku akithibitisha umoja wa Mungu, kanisa linashikilia kwamba kuna watu watatu katika Uungu, Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu.

Kinyume na modalism, kanisa linafundisha kwamba hapo, haya si maonyesho matatu tu ya nafsi yake, bali kwamba Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu ni Mungu kwa wakati mmoja, si mfululizo. Je, tunaweza kuzungumzia kuhusu mifumo mitatu? Ndiyo, lakini mifumo mitatu hiyo inaunda Mungu. Hazimdhahirishi tu Mungu.

Nakumbuka nikisoma taarifa ya mafundisho ya kanisa kwenye tovuti yao, na inasema, Mungu yupo kama Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu wanaomfunua Mungu. Sidhani kama walikuwa na mtazamo wa kimodalisti . Lakini hiyo ni taarifa ya kimodalisti .

Inaweza kuwa hivyo. Wangepaswa kusema, Mungu ni nani na ni nani anayemfunua Mungu, kitu kama hicho. Kwa hivyo, tumeshughulikia kauli yetu ya kwanza kati ya saba ili kujenga fundisho la umilele kutoka kwa maandiko.

Kuna Mungu mmoja. Wakati ujao, tutaona kwamba Baba ni Mungu na Mwana na Roho.

Huyu ni Dkt. Robert A. Peterson na mafundisho yake kuhusu Theolojia Sahihi au Mungu. Huu ni kipindi cha 5, Utatu, Augustine na Baraza la Constantinople. Kuna Mungu Mmoja.